

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **T. T. M. H.**, zast. JUDr. Petrem Práglem, advokátem, se sídlem v Ústí nad Labem, Dlouhá 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 27. 12. 2004, č. j. 61 Az 113/2004 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 7. 2. 2004, č. j. OAM-313/VL-20-05-2004. Tímto rozhodnutím byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatelka současně s kasační stížností požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Proti označenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu podala stěžovatelka žalobu, ve které zejména uvedla, že k opuštění vlasti ji nevedly toliko ekonomické důvody, ale i důvody politické, obava před persekucí a nemožností dalšího studia v domovské zemi.

Dovozovala důvody vymezené § 12 a § 14 zákona o azylu a požadovala, aby napadané rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

V následném rozsudku dospěl Krajský soud v Ostravě, obdobně jako žalovaný správní orgán, k závěru, že stěžovatelka v řízení o azylu neuváděla důvody upravené § 12 zákona o azylu, tj. netvrdila, že by v zemi původu byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů; žalovaný správní orgán tak podle názoru krajského soudu postupoval v souladu s zákonem pokud žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti uvedenému rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, kterou následně doplnila. Kasační stížností namítá důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s., jejichž naplnění shledává v nezjištění úplného skutkového stavu, kdy soud se nezabýval všemi námitkami stěžovatelky a mechanicky převzal názor žalovaného o tom, že důvody stěžovatelky byly toliko ekonomické (vzdor tomu, že se země původu stěžovatelky označuje jako totalitní, kde jsou všeobecně pošlapávána lidská práva), a dále v tom, že neobdržela předvolání k jednání před soudem. Závěrem kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že se v České republice stabilizovala a má obavu, že v případě návratu do země původu bude vystavena tíživé situaci, kterou se žalovaný i „žalobce“ (stěžovatelka myslela pravděpodobně Krajský soud v Ostravě – pozn. Nejvyššího správního soudu) nezabýval.

Na základě výše uvedených skutečností pak požadovala, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti obecné vyjádření, ve kterém zejména uvedl, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis. Závěrem uvedl, že návrh na přiznání odkladného účinku a stejně tak i kasační stížnost považuje za nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní

by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumával napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovatelce azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvod či důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelkou.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka za tyto důvody označila důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) d) a e) s. ř. s. zabýval se Nejvyšší správní soud naplněním těchto stížnostních důvodů.

Pokud jde o stížnostní důvod uváděný v § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s. (nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení), k tomu Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že nesprávné právní posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

K významu dalšího písmene cit. zákonného ustanovení, tj. písm. d) § 103 odst. 1 s. ř. s. - první, tam upravený důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí) spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. K posledně jmenovanému důvodu (nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem) Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba její význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující.

Žádné z naznačených možných pochybení v rozsudku Krajského soudu v Ostravě Nejvyšší správní soud neshledal.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, což není posuzovaný případ.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má důvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu přitom stanoví, že *žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, pokud stěžovatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.*

Jak Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu správního spisu, stěžovatelka podala dne 27. 1. 2004 žádost o udělení azylu, ve které zejména uvedla, že Vietnam opustila v březnu 2003 pro ekonomické potíže, neměla stálou práci, do České republiky přijela za prací a nemá doklady; chce si zde legalizovat pobyt. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území České republiky stěžovatelka dne 3. 2. 2004 uvedla v podstatě obdobné skutečnosti, tedy ekonomické problémy v zemi původu, snahu o nalezení zaměstnání na území České republiky, resp. snahu o legalizaci pobytu. Z protokolu přitom vyplynulo, že v zemi původu žádné jiné než uváděné, tedy ekonomické, problémy neměla. Na otázku, zda se něčeho obává ve své vlasti uvedla, ne, neobávám.

Z výše uvedeného tak vyplývá i pro Nejvyšší správní soud závěr, že stěžovatelka žádá o udělení azylu toliko z ekonomických důvodů, tedy důvodů, které nejsou vymezeny zákonem o azylu, a tedy důvodů, pro které azyl udělit nelze.

Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž krajský soud správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné a tyto vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy. Nejvyšší správní soud se přitom plně ztotožňuje s právním posouzením věci žalovaným a potažmo i krajským soudem, neboť ani podle názoru zdejšího soudu stěžovatelka netvrdila, že je pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud tak nemohl přisvědčit uváděným námitkám stran nezjištění úplného skutkového stavu a neúplného přezkumu.

K námitce, že stěžovatelka neobdržela předvolání k jednání před soudem, odkazuje Nejvyšší správní soud na soudní spis, ze kterého vyplývá, že stěžovatelka podáním ze dne 30. 7. 2004, které bylo Krajskému soudu v Ostravě doručeno dne 5. 8. 2004 (č.l. 22), odpověděla na výzvu jmenovaného soudu a sdělila, že souhlasí s tím, aby soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, jak to předpokládá ustanovení § 51 s. ř. s.; této námitce tak Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že se s odkazem na výše uvedené posoudil i tvrzení stěžovatelky, že *v případě návratu bude vystavena „tíživě situaci“, kterou se žalovaný, i Krajský soud v Ostravě, podle stěžovatelky nezabývaly, neboť tvrzená situace nespočívá podle Nejvyššího správního soudu v důvodech vymezených zákonem o azylu, ale toliko*

v ekonomických důvodech, které nelze pod překážku vycestování podřadit. Na tom nemohlo nic změnit ani tvrzení stěžovatelky, že se v České republice stabilizovala.

Současně Nejvyšší správní soud poznamenává, že z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatelka podala žádost o udělení azylu stejného dne, kdy jí bylo uděleno (pro pobyt bez cestovního dokladu) správní vyhoštění na dobu 5 let. V této souvislosti se potom žádost stěžovatelky o udělení azylu, za situace, kdy zemi původu, jak sama stěžovatelka opakovaně (v žádosti a v protokolu o pohovoru) uváděla, opustila z ekonomických důvodů, jeví jako ryze účelová.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že nepřisvědčil v žádné z uváděných námitek, nebo stěžovatelkou označených důvodů kasační stížnosti v souzené věci neshledal. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než uzavřít, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože stěžovatelka neměla ve věci úspěch, žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu